

ere voksede med en rasende Fart, og som man nu — hører jeg, at Ordføreren siger — vil søge at begrænse saaledes, at de f. Eks. ikke maa overstige 100,000 Kr., naar man, som Ordføreren ganske rigtigt bemærkede, har sine Tvivl om, hvorvidt man egentlig yder sine Tilskud paa de rette Steder. Der var adskillige andre Maader, hvorpaa man kunde støtte netop dem, der skulde støttes paa disse Omraader, og ikke kom til at støtte i Flæng, hvad man kommer til ved Hedebruget.

Jeg vil saa indtrængende som muligt henstille til Finansudvalget og den højt-ærede Landbrugsminister at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, og jeg skal kun tilføje, at man bør huske paa, hvad det betyder at skyde Bevillingen ud til næste Aar eller maaske flere Aar. Det betyder ikke alene, at disse Egne maa vente i disse Aar, men at den Nytte, Foranstaltningerne kunde gøre, bliver skudt ud i Fremtiden. Og jeg gad egentlig vide, hvor megen Logik der er i, at man giver disse mergelfattige Egne den store Bevilling, der nu gives til Hedebruget, til Premier for første, anden og tredje Pløjning af Heden eller i hvert Fald for første og anden Pløjning, naar man ikke giver den nødvendige Mergel, der skal til, for at Hedeopdyrkningen kan sætte Jorden i den Kultur, den skal have for at lønne baade første og anden og alle de andre Pløjninger, som skulle til. Derfor synes jeg, at har man lagt an paa at ville fremme Hedeopdyrkningen i vort Land, maa man sige: Det, som skal gøre det lønnende, det, som skal bevirke, at det kan betale sig, er, at Staten bringer Ofre for at skaffe det, der er en absolut nødvendig Betingelse herfor, nemlig Mergel, og derfor kan jeg ikke tro andet, end at man mellem anden og tredje Behandling maa kunne naa at gøre det godt, som — ja, uagtet jeg ikke har ønsket og ikke ønsker at kritisere Hedeselskabets Bestyrelse, kan jeg dog ikke undlade at sige det — der er afstedkommet ved en ikke ringe Skyld fra Selskabets egen Side. Men det er ikke rigtigt, at det skal gaa ud over de mange Egne i vort Land, at man har været saa lidet fremsynet i Hedeselskabets Bestyrelse, som man den Gang var.

Jeg skal hermed henstille til den højt-ærede Landbrugsminister og til den ærede Ordfører for Finansudvalget og Tinget i sin Helhed, at man tager saa velvilligt paa hele denne Sag som vel muligt. Det er ikke et lokalt Krav, som her gør sig gældende, men det er adskillige Egne i Jyl-

land, som have stillet Krav, og som have levet i Forhaabningen om, at nu skulde det lykkes dem at faa Kravene opfyldte. Jeg kan saaledes nævne, at der er adskillige Kredse, som i denne Sommer have faaet Tilsagn om, at nu skulde de faa Mergelspor fra Hedeselskabet, og man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har sagt: Den og den Dag kunne I have Udsigt til at faa Lov til at hente dette Spor paa en Jernbanestation. Og saa have de faaet den Meddelelse: Nej, I faa det ikke nu, I maa vente i 2, ja maaske i flere Aar, inden I faa det. Det er ikke lysteligt for de Folk, og jeg tror, at vil man fremme Hedeopdyrkningen fra Statsmagts Side, skal man gøre det paa den af mig antydede Maade, og jeg glæder mig ved, at den højt-ærede Ordfører har, synes jeg, det samme Syn. Jeg skal hermed anbefale dette lille Ændringsforslag til Landbrugsministerens og Tingets Velvillie.

Jeg kan ikke undlade at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), som atter i Aar holdt et meget langt og meget indgaaende Foredrag om Ukrudtets Bekæmpelse i vort Land. Der er jo en Side af det ærede Medlems Foredrag, der er saa fuldstændig rigtig, og det er, at Ukrudtet i vort Land skader Landbruget økonomisk for mange, mange Millioner — det ærede Medlem nævnedes nogle Tal, men det skal jeg slet ikke komme ind paa, jeg tror ikke, at nogen ved det. Men jeg har i Aar som i Fjor spurgt mig selv: Hvad er det, det ærede Medlem tilsigter med sin megen Tale om dette? Ja, dersom det var et Lovforslag, der forbød Ukrudtet at vokse i vort Land, kunde jeg forstaa det, og saa var det en udmærket og bekvem Maade. Det ærede Medlem appellerer jo ogsaa til den danske Magelighed i saa Henseende, og han kunde altsaa pleje den danske Magelighed udmærket ved et saadant Forslag, dersom det kunde gøre det. Men det kan jo ikke være det ærede Medlems Mening. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad det er, det ærede Medlem tilsigter. Jeg tror, at de danske Landbrugere have Opmærksomheden henvendt paa Ukrudtet, og at de vide, at Ukrudtet skal ikke bekæmpes ved Lovforslag, men ved et dygtigt Arbejde gennem Aar. Det kan ikke bekæmpes ved en Omtale i Rigsdagen, og det kan heller ikke bekæmpes ved Lovforslag, hvorved man forbød en Tidsel eller to at vokse eller sagde, at om man vel ikke kan forbyde dem at vokse, kan man dog paalægge Ejerne af disse